

Какво тежеше майци на душа,
Що ги е чужди еня, — път минаватъ,
Безпътни думи думатъ: «Бъчеваря
Завърза пъпъ за бъчвата!» Не страя
И непонесе срамъ на старини,
При пролетъ още грижната му майка
На одъра се гътна — и не стана.
При смъртний часъ доведоха пиянъ
Отъ механата Бойка. Но отъ него
Се старата отвърна съ тежки думи:
«Да ти не бъде просто, ни отъ Бога,
Нито отъ майка, синко!» — и издъхна.
Главата му съвсѣ друго беше пълна,
И майчините думи дали той
Чу и разбра, кой знае. Само сбра
Устата му усмивка странна, мигъ
На устните му застояна, тихо
Изчезна тя, тъй както се яви...

Ей на изходъ година, откакъ Бойко
Се бе оженилъ — и година какъ е
Живота на невястата почернилъ.
И мълкомъ тя пренасяше обиди
Отъ някога обичния си мъжъ,
И мълкомъ сълзи ронеше, — въ света
Саминка, като капчица на стряха.
«Животъ е даденъ — всякой въвъ живота
Съ честъта си», тъй раздумваше се тя
Съвсѣ майчини си думи, и се плахо
Услушваше въ сърце си, — че подъ него
Се беше рожба зародила. Бойку
Тя не веднѣжъ на канва се да каже,
А нещо я за гърлото пристисне
И вместо думи сълзи я избиятъ.
Самъ можеше и той да види ясно,
Невястата му че ще стане майка
Наскоро, ала кой ти я поглежда!